

Fragment uit **DAS het grote geheime dassenboek (Fontaine, 2021)**

Han en ik vervelen ons vaak op school. Saai. Dus hebben we een spel bedacht. We zoeken door het raam zoveel mogelijk soorten vogels en andere beesten en in de pauze vertellen we elkaar wat we hebben gezien. Wie er de meeste heeft gespot, is de winnaar. We mogen niet liegen, dan is er niks aan. Meestal win ik. Ik zit dichterbij het raam. Soms wint Han. Ze heeft supersonische ogen.

We zijn altijd zó blij als de bel gaat. Thuis drinken we vlug iets en rennen dan meteen naar het bos. Van lang binnen zitten worden we raar. In de frisse lucht waait alles weg, vervelende kinderen, een zeurende juf of meester, huiswerk en irritante klusjes, piekers in ons hoofd. Het bos ruikt net als ons vakantiehuisje lekker zoet, naar dennenbomen. Dat vind ik het fijnste parfum ter wereld. We zien spechten gaten in bomen hakken, horen vinken hun slag slaan en de wind door de bomen dansen. Liggend op onze rug tellen we overdrijvende wolken in een weiland vol boterbloemen en zoemende hommels, terwijl een torenvalk boven ons hoofd staat te bidden. We bouwen boomhutten, sluipen als tijgers door struiken, zoeken kikkervisjes, rupsen en kevers. Buiten zijn we altijd blij.

Onze droom

We hebben ook een droom. We willen graag iets goeds doen voor de wereld. We weten alleen niet wat. Er is zoveel akeligs om uit te kiezen: vuilnis in de natuur, in ons eten zit steeds meer gif, loslopende honden die reeën en konijntjes doodbijten, kikkers met nare virussen. Bomen die ziek worden, grutto's die uitsterven, oceanen vol plastic. Zo erg!

We praten er vaak over: wat gaan we nou doen? Maar we doen ook al dingen:

- we nemen alle blikjes en plastic uit het bos mee naar huis
- we voeren tuinvogels
- we helpen in de lente padden overzetten
- we verzamelen handtekeningen tegen een nieuwe weg door het natuurgebied naast ons dorp
- we sturen mailtjes naar het Jeugdjournaal over gif in bijenbloemen en quads in het bos

Onze vaders en moeders doen ook dingen. Ze scheiden fanatiek afval, kopen biologisch eten, nemen de trein en de fiets en gebruiken soda en groene zeep. En we eten weinig vlees thuis. Maar wij vinden het niet genoeg. Lang niet.

Hier wonen dassen

Laatst liep Han zonder mij door het bos, ik moest naar de tandarts. Opeens zag ze een pootafdruk in het zand. Zou die van een das zijn? dacht ze.

Op school hadden we net alles over pootafdrukken geleerd. Samen gaan we nog een keer kijken. We weten bijna zeker dat het een dassenpootafdruk is. We zoeken ook naar de haren van dassen en krabsporen op bomen, want daarover hebben we op internet gelezen. Die zijn er niet. We vergelijken de pootafdruk die Han heeft gevonden met een plaatje op internet. Het klopt, hier moeten gewoon dassen wonen. Die willen we graag zien!